

Kiljusen herrasväen uudet seikkailut

Jalmari
Finne

Kiljusen herrasväen uudet seikkailut

Jalmari Finne

Kiljusen herrasväen uudet seikkailut

SAGA Egmont

Kiljusen herrasväen uudet seikkailut
Copyright © 1916, 2022 Jalmari Finne and SAGA Egmont
All rights reserved
ISBN: 9788728445648

1. POD edition

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont, www.egmont.com

Kun Kiljusista piti tehtämän eläviä kuvia.

Kankkusen suuri elävien kuvien liike tahtoi ottaa Kiljusista eläviä kuvia, näytelläkseen sitten niitä ympäri maata. Käännyttiin suorastaan herrasväen puoleen ja pyydettiin heitä esiintymään. Arvaahan sen, että nämä ilahtuivat aivan tavattomasti tällaisesta huomaavaisuudesta. He vakuuttivat, että kyllä he tekevät kaiken, mitä käsketään, ja lupaavat olla niin hiljaa kuin mahdollista. Mutta eihän se laisinkaan ollut tarkoitus. Heille selitettiin, että heidän piti juuri nimenomaan pitää kiirettä ja touhuta. Kyllähän he sellaiseenkin suostuivat aivan mielellään.

Kun sitten herra Kankkunen pyysi heitä esiintymään muutamissa kaikkein tunnetuimmissa seikkailuissaan, niin isä Kiljunen lausui:

– Minä en ymmärrä, mitä te niitä tahdotte kuvata, eihän niissä ole mitään erikoista, on vain meidän herrasväen tavallista elämää.

Siinä sitten puheltiin ja päätettiin, että kuvattaisi ensiksi heidän ensimmäinen Helsinginmatkansa. Tämän päätöksen

tehtyään läksi herra Kankkunen hommaamaan kaikki valmiiksi.

Kun Helsingissä levisi tieto, että Kiljusista otetaan siellä eläviä kuvia, niin syntyi tavaton levottomuus. Valtuusto kokoontui erikoiseen istuntoon, jossa vallitsi aivan myrskyinen mieliala. Valtuusto ei mitenkään tahtonut suostua koko hommaan, pitäen sitä suorastaan yleiselle turvallisuudelle vaarallisena.

Asiasta neuvoteltiin poliisilaitoksen, kuvernöörin ja senaatin kanssa. Päätökseksi tuli, että ennenkuin mitään valokuvausta sallitaan Kiljusen herrasväestä, olisi Helsinki ensin tyhjennettävä asukkaista. Ja nyt kaikki herrat ryhtyivät laskemaan, mitä tämä tällainen homma tulisi maksamaan.

Tänä aikana Kiljusen herrasväki valmistui tehtävänsä ja urheili joka päivä, ollakseen oikein ketteriä. Isä Kiljunen opetteli hyppäämään korkeushyppyä. Hän saavuttikin viimein siinä sellaisen taituruuden, että hän voitti kaikki Suomen ennätykset ja näytti jo melkein siltä, että maailmanennätyskin olisi vaarassa. Äiti Kiljunen harjoitti sadan metrin juoksua. Pihalle laitettiin sileä rata häntä varten ja täällä nähtiin hänen nyt ravaavan puettuna aivan samanlaiseen urheilupukuun kuin Hannes Kolehmaisellakin on. Ja hän juoksi lopulta sellaisella nopeudella, että urheilumaailmassa se alkoi herättää huomiota ja päätettiin pyytää äiti Kiljunen ottamaan osaa seuraaviin Helsingissä pidettäviin kansainvälisiin kilpailuihin. Äiti Kiljunen oli hyvin ylpeä ja sanoi:

– Kun minä sinne tulen, niin kyllä minä annan päihin kaikille sadan metrin juoksijoille.

Tämä uhkaus tuli tietoon urheilumaailmassa ja herätti suurta levottomuutta.

Tänä aikana olivat herrat laskeneet, mitä Helsingin tyhjentäminen tulisi maksamaan, ja kun oli kuultu

rautatienhallituksen mielipidettä siitä, voisiko saada niin paljon junia ja mitä ne tulivat maksamaan, niin ilmoitettiin, että menot nousisivat kahteenkymmeneen miljoonaan. Tähän ei laskettu niitä menoja, jotka syntyisivät siitä, että koko sotalaivasto varmuuden vuoksi oli tuotava Helsingin satamaan.

Herra Kankkunen kiljaisi melkein yhtä kovaa kuin Kiljuset, kun hän sai tämän tietää. Eihän millään tavalla voitu maksaa niin suuria menoja!

Täytyi tehdä muutos ohjelmassa ja kuvata jotain toista kohtaa Kiljusten elämästä. Olihan olemassa Kiljusen poikien syntymäpäivä. Sehän kelpaisi hyvin eläviin kuviin.

– Mutta ensin tarvitaan kahdeksansataa seitsemänkymmentä kuusi kissaa, sanoi isä Kiljunen, joka varsin hyvin muisti sen metakan, minkä kissalauma oli hänen pihallaan saanut aikaan.

Herra Kankkunen pani ilmoituksen lehtiin ja lupasi maksaa kaksi markkaa kissasta. Tuotiin yksi hyvin laiha kissa. Eihän sillä voitu mitään saada aikaan. Täytyi luvata enemmän. Vasta kun oli ilmoitettu maksettavan viisi markkaa mirristä, alkoi saapua vastauksia. Herra Kankkunen päätti tyytyä kahteensataan kissaan, sillä maksoihan sekin jo hänelle tuhannen markkaa. Yleisö saisi sitten kuvaa katsellessaan kuvitella näkevänsä niitä yli kahdeksan sataa. Ja kun kissat kuitenkin juoksisivat hirveää kyytiä, niin eihän kukaan ennättäisi laskea, kuinka monta niitä oli.

Ennenkuin kuitenkaan oli päästy harjoittamaan kuvien ottoa, syntyi kova metakka ja jupakka sanomalehdissä. Eräs kirjoitti, että Kiljusista ei saisi ottaa kuvia, toinen vastasi siihen hyvin terävästi, että se oli herra Kankkusen oma asia, hänellä täytyi olla oikeus siihen. Sanomalehdissä oli yhä enemmän kirjoituksia tästä asiasta. Viimein sekaantui siihen yliopiston

professoritkin, jotka aina tahtovat kaikessa sanoa viimeisen sanan. Valittiin sovintotuomari ja tämä määräsi, että Kiljusista saa ottaa kuvia.

Olipa se jännittävä päivä, jona vihdoin viimeinkin alettiin ottaa Kiljusista eläviä kuvia. Kissat olivat saapuneet ja niitä varten oli laitettu erikoinen häkki pihalle, jotta eivät pääsisi karkaamaan. Herra Kankkunen oli saapunut kahden apulaisen kanssa ja olivat tuoneet mukanaan valokuvauskoneen, millä eläviä kuvia otetaan.

Kiljuset olivat aivan tavattomassa jännityksessä, sillä nythän heidän maineensa tulisi leviämään kautta maan, kun heidät saataisi nähdä elävinä kuvina. Isä ja äiti harjoittelivat suuren koivun ravistamista, jotta oikein jaksaisivat kissoja pudottaa, kun ne siihen ensin olivat kiivenneet. Pojat huusivat niin, ettei variksia näkynyt missään monen kilometrin päässä, niin ne olivat säikähtyneet. Eihän huuto elävissä kuvissa näkyisi, mutta sitä eivät Möko ja Luru tulleet ajatelleiksi. Pullakin oli hiukan hermostunut. Se kävi aina silloin tällöin sen häkin luona, missä kissat olivat, niille haukkumassa. Mutta kissat päästivät aina sellaisen vimmatun vihaisen naukunnan, että Pullan selkäpiitä karmi ja karvat nousivat pystyyn.

– Onko kaikki reilassa? kysyi herra Kankkunen, joka oli asettanut jokaisen oikealle paikalleen.

– Kyllä ollaan, vastasi isä Kiljunen. Alkakaa vain konetta veivata!

Toinen Kankkusen apulainen asettui valokuvauskonetta veivaamaan, toinen meni kissahäkin luo, päästääkseen ne määrätyllä hetkellä irti. Kädessään oli revolveri, jolla hän säikyttäisi kissat liikkeelle.

Konetta alettiin veivata ja Kiljuset, jotka seisoivat talonsa kuistin edessä, huitoivat käsiään ja koettivat olla niin vilkkaita kuin mahdollista.

– Päästä kissat irti! karjaisi Kankkunen.

Häkin luona oleva mies avasi sen. Ei ainoakaan kissa lähtenyt liikkeelle.

– Ei ne lähde häkistä! huusi hän Kankkuselle.

– Laukaise pyssy! kiljaisi tämä.

Pyssy laukaistiin ja silloin kissat karkasivat pihalle.

Pulla, joka muisti varsin hyvin, miten hän silloin oli ajanut niitä takaa, kun kissoja oli ollut kahdeksan sataa seitsemänkymmentä kuusi, hyppäsi kissoja vastaan. Mutta silloin tapahtuikin jotain aivan odottamatonta! Nämä kissat eivät olleetkaan samanlaatuisia kuin ne entiset, vaan ryntäsivät vihasina ja hännät pystyssä Pullaa kohden. Tämä vinkaisi pahasti, veti hännän koipiensa väliin ja korvansa luimuun. Sitten se lähti menemään huimaavaa vauhtia pakoon. Kissat tietysti oikein laumalla jälestä.

Pulla meni Kankkusen turviin. Tämä parkaisi pahasti ja meni valokuvauskoneen luokse pakoon huutaen sen käyttäjälle:

– Veivaa, veivaa! Tästä tulee hyvä kuva!

Ja apulainen veivasi. Samassa oli Pulla hänen kintuissaan ja heti paikalla myös kissalauma. Kankkunen ja hänen apulaisensa hyppäsivät valokuvauskoneen päälle turvaan. Eihän se kestänyt sellaista painoa, vaan meni niin että rusahti murskaksi.

Tätäpä kissat säikähtyivät ja kääntyivät toisaanne, Pullan juostessa heidän edellään. Nyt ne kaikki ryntäsivät Kiljusia kohden, jotka riensivät hätään. Isä Kiljunen kaatui keskelle kissakasaa ja olisi varmaankin prässännyt niistä muutamia aivan liiskoiksi, elleivät kissat olisi livahtaneet alta pois. Äiti Kiljunen

sai hameittensa alle pari kissaa ja hyppi kuin hullu ilmaan huutaen kauhusta. Pojat menivät mukkelismakkelis kumoon ja kieriskelivät kissakasassa.

Kissalauma ryntäsi talon seinän vieressä oleville tikapuille ja nousi katolle, jonka harjalle ne asettuivat riviin ja alkoivat oikean kissaserenaadin. Pulla oli mennyt talon kellarinluukusta sisään ja kurkisti peloissaan nähdäkseen, missä kissat olivat.

Kun Kankkunen viimein nousi maasta ja katseli, minne kissat olivat kadonneet, sanoi hän hyvin surkealla äänellä:

- Tämähän on aivan sekaisin. Missä ne kissat ovat?
- Tuolla katolla, huusi Mökö.
- Tulkaa alas sieltä, niin koetamme uudestaan! huusi

Kankkunen kissoille.

Mutta nämä eivät yhtään välittäneet hänen sanoistaan.

- Kis, kis, kis, kis, houkutteli hän.

Kissat päästivät oikein moniäänisen naukunan.

– Eivät ne sieltä tule enää alas, eivät ainakaan kuvattaviksi, sanoi isä Kiljunen, joka aina oli viisas ja huomasi asian oikean laidan.

– Meidän täytyy kai sitten jättää tämä kuva kokonaan ottamatta, sanoi Kankkunen. Ryhtykäämme sen sijaan tervasaunaan.

Uusi valokuvauskone tuotiin, saunasta haettiin tervaa ja höyheniä.

- Joko meitä taas aletaan maalata? kysyi Luru.
- Tietysti, vastasi äiti Kiljunen. Riisukaa päältänne, niin minä sivelen sudilla teitä.

Mutta sitäpä pojat eivät laisinkaan halunneet. He muistivat niin erinomaisen hyvin sen kerran, jolloin olivat tervanneet itsensä ja sitten tulleet höyhenisiksi ja kuinka heistä oli sitten

Eräänä päivänä Kiljusen perheen isä kuulee, että lähellä olevassa järvenranta on rapuja. Isä saa idean. Miksi he maksaisivat ravuista jollekulle muulle, kun he voivat käydä aivan itse pyytämässä ravut ruokapöytänsä? Ja niin isä kehittää aivan erityisen ravustusmenetelmän...

“Kiljusen herraväen uudet seikkailut” sisältää seitsemän eri novellia Kiljusen perheen huvittomasta elämästä.

Jalmari Finne (1874–1938) oli suomalainen kirjailija ja teatterinjohtaja. Nykyisin hänet tunnetaan erityisesti “Kiljusen herrasväki” -lastenkirjasarjan luojana. Finne kirjoitti kuitenkin myös monipuolisesti tuotantoa aikuisille: hän kirjoitti esimerkiksi rikosromaneja, näytelmiä ja historiallisia romaneja.